

Entrevista a l'actor protagonista de la sèrie *Quico*

## Ferran Rañé, el Quico

Uns dies abans de la resurrecció, 3 anys després, de les tires d'*El Quico* (ex-progre) a les pàgines d'*El Periódico*, TV3 estrenava la sèrie *Quico*, la versió televisiva de les aventures del personatge. El de la televisió té la carn i els ossos de Ferran Rañé. Un Quico que convenç tothom.

**C**om que se li ha tornat la barba una mica grisa, com al Quico, Ferran Rañé diu, quan es posa seriós, que ell sempre ha treballat en la via de l'humor. És una manera de dir que la broma, fer el pallaso, li ve de fa anys. Ferran Rañé encara ara mira com un nen entremaliat. Devia ser qui feia riure tota la classe a l'escola. Tot això es descobreix fàcilment. Els qui el van veure a *Locos por la tele* a TVE ho saben. I ara, a qualsevol assaig dels capítols d'*El Quico*. Per exemple, un assaig en què Ferran Rañé coincideix, entre altres, amb Lloïl Beltran. S'ho passen pipa. I el públic improvisat, regidors, il·luminadors, director, riuen de les animalades que no són al guió. La Lloïl, una feminista que va a casa del Quico, entra i demana per ell. Ferran Rañé, entre sorprès i espantat, diu: "Jo sóc Quico Martín".

—*El públic de TV3 ja ha vist uns quants episodis de la sèrie. ¿Quins comentaris n'ha sentit?*

—Hi ha gent que em diu que està molt bé. El més satisfactori és comprovar que els qui ja eren fans del Quico de les tires de còmic també ho són del Quico en tres dimensions. Els capítols que s'han emès fins ara són dels primers que vam enregistrar. Ara ens surt millor, menys encarrat. Tinc el Quico més apamat i la resta d'actors i equip anem comprovant que la maonesa surt força lligada.

—*En la nota de premsa que va treure TV3 per informar sobre la sèrie es deia que Ferran Rañé és Quico. ¿A partir d'ara la gent li dirà Quico Rañé?*

—Em van agafar per fer de Quico perquè devien pensar que donava per al personatge. Però jo, abans que Quico, vaig ser Makinavaja. És veritat que Makinavaja i Quico tenen poc a veure, tant físicament com de manera de ser. Jo era igual d'autèntic fent de Maki com ara de Quico. En el meu personatge actual, José Luis Martín, el creador de les tires d'*El*

*Periódico* i autor dels guions de la sèrie, està convençut que jo sóc molt el Quico. I això m'agrada, em toca la vanitat. Com faig amb qualsevol personatge, el faig molt des de dins, posant-hi petites dosis de moltes coses. Puc tenir tant del Maki com del Quico, però a nivell personal, amb el Quico, hi comparteixo experiències vitals, generacionals, tota la història dels hippies, els Beatles, les vivències polítiques, el fet de ser pare de *bollycaos*, de formar part de la generació que ara es confessa desencantada de la vida...

—*Es la tercera vegada que dona vida a un personatge que ha sorgit del còmic. ¿És casualitat?*

—Més que parlar del meu cas concret, que és veritat, jo parlaria d'una incorporació progressiva de la gent que fa còmic al món dels guions, tant per a televisió com per a cinema o teatre. Crec que això ha estat com injectar sang fresca al món dels guions al nostre país. Aquest fenomen és relativament recent, perquè una certa tradició del teatre català ha tingut com a punt de partida textos que no eren pròpiament un guió o un text teatral, tal és el cas d'obres com *Antaviana* o les produccions dels Joglars, els Comediants i la Fura dels Baus. Totes aquestes obres formen part d'una cultura molt preocupada per la forma i aquesta preocupació s'ha encomanat a la televisió. Per això ara és tan important l'aportació del món del còmic en sèries com *El Quico*. José Luis Martín fa un gag en quatre vinyetes, és a dir, construeix guions a partir d'imatges. La història és, ja d'entrada, molt visual. Per això crec que ha estat bo que la gent del còmic hagi entrat en el món de la *sit-com*, la comèdia de situació. Tot el que et dic, però, està sotmès a la llei del pèndol. És a dir, ara ens fixem molt en la forma, la trobem molt important, però d'aquí a un temps tornarem a encantar-nos pels textos dels dramaturgs, les paraules ben enllaçades, les formes més literàries.



—A *El Mikado*, que va fer amb Dagoll Dagom, vostè feia de botxí Cóc. En una de les cançons deia que els crítics de teatre que parlessin malament de vostè, els tenia tots apuntats per a decapitar-los. ¿Reacciona així sempre davant una crítica dolenta?

—Jo sóc molt bona persona i mai no faria res d'això a ningú. Ara, els crítics tenen molts problemes personals. Tenen moltes crisis, ells. Com en totes les feines, n'hi ha de bons i de dolents. El fet és que la seva és una funció delicada, estar sempre a la corda fluixa. La seva influència és molt important. Una crítica

dolenta pot fer molt de mal a un espectacle. Per això, la crítica teatral, l'haurien de fer gent bona, sana i sensata. S'ha de ser molt equilibrat per a fer de crític teatral.

—Dins el món del teatre i tenint en compte la classificació que en fan els francesos, vostè és més un comediant-comédien que un actor-acteur. ¿Hi està d'acord?

—Ostres, ara sí que m'has fotut. Jo em considero actor en el sentit més ample de la paraula. Per sobre de tot centro la meua energia a submergir-me en cada personatge fins al fons, fins que n'acabo total-

ment xop. Fer això, convertir-me en una altra persona dalt d'un escenari capitalitza la meua vida. És cert, però, que des dels inicis, el meu espai ha estat la comèdia. La meua primera referència va ser precisament la del meu pare, un *showman* absolut. Després i durant els anys de formació i primers espectacles vaig anar confirmant que el que més m'esqueia era fer riure. I m'agrada la comèdia perquè és el gènere en què s'han de dir més mentides. Els actors de comèdia són els qui més han d'esforçar-se per provar de fer combregar la gent amb rodes de molí.

—Després d'haver estat a Joglars i a Dagoll Dagom, el que fa més és d'actor que va per lliure.

—Just després de fer *El Mikado* vaig decidir que estava cansat de treballar en grups teatrals. A més, ja feia tots els anys que estava als Joglars, uns anys que van ser molt importants per a mi. Però tocava un canvi. Tenia ganes de signar els meus treballs. Abans de Dagoll Dagom havia intentat l'aventura de dur un grup, Tossal, però va ser un desastre. Vaig adonar-me que jo no servia per a estar al capdavant d'un grup. No era aquesta la mena d'empremta que jo volia deixar. No sé fer de líder. Quan em plantejo fer d'actor *freelance* ja veig que serà difícil, però sí, finalment, ho faig és perquè tinc una mica de llibertat. Puc escollir. I això em fa sentir un privilegiat.

—¿Fer cinema ha estat una de les vies que també hea escollit.

—El cinema està molt bé. Un cop aprens a treballar amb una òptica, és a dir, amb la càmera, t'enamores d'una altra història. Però continues fent d'actor sempre. Si no fos així, jo no hi jugaria. El cinema, a més, és el que més projecció et dóna. Llàstima que aquí hi hagi tan poca producció.

—Finalment i com a *freelance* arriba a la televisió amb *Locos por la tele*. ¿Com va ser?

—Bé, jo vaig arribar a *Locos por la tele* perquè Lluís M. Güell m'ho va saber vendre molt bé. Em va dir que jo interpretaria una personatge a qui li'n passen de tots colors i que acaba havent de presentar un concurs per televisió. Per tant, allò era per mi un treball més com a actor, em limitava a construir un personatge. La novetat era el mitjà, la televisió. A *Locos por la tele* vaig aprendre el que em sembla l'essencial en cada gènere o món interpretatiu, el tempo, el ritme que li és propi.

Xènia Bussé

